

A fost odată un nobil și s-a întâmplat ca nobilul ăsta să se însoare a doua oară. Și a luat el o femeie atât de mândră și de trufașă, că nu cred să se fi aflat vreodată una la fel. Femeia avea două fete cu aceeași fire ca a ei și-i semănau în toate, de ai fi zis că-s leit-poleite.

Acu', bărbatul avea și el o fiică, dinspre partea lui, dar vezi că fata asta era de-o bună-tate și de o drăgălășenie cum rar se întâlnește. Și nu-i de mirare că era așa, că doar moștenise însușirile astea de preț de la maică-sa, care era cea mai bună ființă de pe lume.

Nici nu se sfârșise bine nunta, că maștera își și arată arama pe față. Dar cum s-ar fi putut să nu o privească cu ochi răi pe copilă, când însușirile ei alese te făceau să vezi și mai bine cât de urâcioase erau fetele ei!... Drept aceea îi dădu în seamă treburile cele mai

grele și mai murdare ale casei: să spele vasele și căldările, să frece podeaua în iatacul doamnei și în acelea ale domnișoarelor – ficele mașterei – și câte și mai câte altele.

Fata își avea culcușul taman în partea de sus a casei, într-un hambar, pe un maldăr de paie rufoase, în timp ce surorile ei se lăfăiau în niște iatacuri cu parchet pe jos și aveau paturile după ultima modă. Și ce crezi, erau în încăperile astea niște oglinzi în care te vedeai din cap până în picioare!...

Acu', biata fată îndura totul cu răbdare și nu îndrăznea să se plângă lui taică-său de câte îi era dat să pătimească, din pricină că știa că el e sub papucul nevastă-sii și că ascultă orbește de toate cuvintele ei. La ce i-ar mai fi spus atunci? Doar ca să se aleagă cu o papară bună?!...

După ce-și mântuia toată treaba, fata se așeza pe un colț al vetrei, în cenușă, să-și mai hodinească oleacă oasele trudite, și din cauza asta, cei din casă o luau mereu în râs și doar așa-i spuneau: Coșărița.

Dar vezi că cea mai mică dintre surorile vitrege nu era chiar atât de haină cu soru-sa și-i zicea Cenușăreasa.

Și cu toate că o țineau numai în niște zdrențe rufoase, Cenușăreasa era de o sută de ori mai frumoasă decât surorile ei, care erau îmbrăcate în veșminte bogate și strălucitoare.

Într-o bună zi, se întâmplă că feciorul regelui dădu un bal. Și, după cum era datina, invită la praznic pe toată lumea de rang mare. Cele două domnișoare ale noastre fură poftite și ele, că de, doar erau fețe alese și numele lor avea greutate în țară!

Acu', vă închipuiți și dumneavoastră că erau bucuroase cum nu se mai poate!... Și nici nu-și mai vedeau capul de atâtea treburi, că doar nu era lucru ușor să-și aleagă rochiile care să le vină cel mai bine și să-și încerce pieptănăturile cele mai potrivite!...

Dar e vorba că Cenușăresei îi căzu încă o grijă pe cap. Că ea trebuia să calce toată rufăria surorilor ei și tot ea trebuia să le scrobească și manșetele. Cât era ziua de mare, cele două surori nu sporovăiau decât despre bal și despre felul cum se vor îmbrăca.

– Eu, se fuduli cea mai mare, o să-mi pun rochia roșie de catifea și podoabele din Anglia.

– Eu, nu se lăsa mai prejos cea mai mică, nu o să mă înveșmânt cu cine știe ce rochie! O să mă îmbrac cu o fustă obișnuită, dar, în schimb, o să-mi pun mantia țesută în flori de aur și colanul de diamante, care nu-i chiar de lepădat!...

Trimiseră apoi după cea mai iscusită coafeză, ca să le facă o pieptănătură numai din bucle, și nu uitară să trimită să li se cumpere alunițe de la meștera cea mai pricepută.

Și cum știau că Cenușăreasa avea mult bun-gust, o chemară și pe ea ca să-i ceară părerea în toate.

Acu', s-ar fi convenit ca fata să nu-și dea chiar atât interesul, dar vezi că ea se strădui să le sfătuiască cât putu mai bine, ba chiar se oferi să le pieptene... Și ele primiră cu cea mai mare bucurie. Și cum n-ar fi primit, când știau cât e de îndemnatică!...

În timp ce fata le pieptăna, surorile vitrege o întrebau care mai de care:

– Cenușăreaso, da' pe tine nu te îndeamnă inima să mergi la bal?

– Vai, domnișoarelor, vă bateți joc de mine: numai asta îmi mai lipsește...

– Da, chiar ai dreptate, s-ar prăpădi de râs toată lumea, dacă ar vedea-o pe Coșărița mergând la bal!

Alta decât Cenușăreasa dacă ar fi fost, le-ar fi pieptănat ca vai de lume, dar vezi că ea avea inimă bună și le făcu o pieptănătură cum nu se poate mai frumoasă.

Și atât fură de bucuroase, că două zile încheiate aproape nu luară nimic în gură. N-aș vrea să vă mint, dar mai bine de douăsprezece șireturi cred c-au rupt tot trăgând de ele ca să le facă talia mai mică. Și când le căutai, le găseai în fața oglinzii...

În sfârșit, sosi și ziua cea fericită!... Cele două surori plecară la bal și Cenușăreasa le urmări cu ochii, până se pierdură în zare. Când nu le mai văzu, o apucă deodată un amar și începu să plângă.

Nașa ei, care o văzu toată scăldată în lacrimi, se apropie de ea și o întrebă ce are. Dar vezi că Cenușăreasa plângea atât de neostoit, că nu putu să îngâne decât:

– Aș vrea și eu... aș vrea și eu...

Nașa ei de îndată o pricepu, că doar era zână, și-i zise cu blândețe:

– Ai vrea să te duci și tu la bal, nu-i așa?

– O, cum aş vrea!... spuse Cenuşăreasa oftând.

– Ei bine, dacă ești fată cuminte și-ți potolești plânsul, oi face eu ceva și-o să mergi și tu acolo.

O duse după aceea în camera ei și când văzu că s-a liniștit, îi spuse:

– Acu', aleargă în grădină și adu-mi un bostan!

Cenuşăreasa fugi cât putu ea de tare și culese din grădină cel mai frumos bostan pe care-l găsi. I-l aduse nașei ei, dar nici prin gând nu-i dădea în ce fel bostanul ăsta o s-o poată duce la bal.

După ce-l goli de miez, nelăsându-i decât coaja, zâna îl atinse cu nuielușa ei fermecată și bostanul numai ce se prefăcu într-o minunăție de caleașcă, aurită toată.

Apoi merse să se uite în capcana de șoareci. Și găsi în ea șase șoareci vii. Zâna îi ceru Cenuşăresei să ridice nițeluș portița capcanei și fiecărui șoarece care o zbughea afară, ea îi dădea câte o lovitură cu nuielușa... Și să vezi minune și să nu crezi: șoarecele pe loc se schimba într-un cal frumos!

Și așa se făcu că în scurt timp se înhămară la caleașcă șase cai rotați, cenușii-argintii, cum puțini se aflau pe lume.

Dar Cenuşăreasa tot era îngrijorată, că nu știa de unde aveau să mai găsească un șoarece, să-l facă vizitiu la caleașcă...

– Mă duc să văd dacă nu s-a prins cumva vreun guzgan în capcană, spuse ea. Și de-oi găsi unul, om face din el un vizitiu.

– Ai dreptate, zise nașa. Du-te de vezi!

Cenuşăreasa îi aduse capcana și, ce crezi: trei guzgani mari tot dădeau roată prin ea! Zâna îl ochi pe acela care avea mustățile cele mai stufoase și, apucându-l de urechi, îl atinse cu nuielușa. Cât ai clipi, chițcanul fu schimbat într-un vizitiu gras, care avea cele mai frumoase mustăți din câte s-au văzut vreodată...

Dar vezi că zânei nu-i fu de-ajuns numai atât și iarăși îi spuse:

– Du-te în grădină și adu-mi cele șase șopârle care se însoresc în spatele stropitorii!

Nici nu le adusesese bine, că zâna le și schimbă în șase lachei. Și lacheii îndată se urcară în spatele caleștii. Stăteau proțapiți acolo, în hainele lor înzorzonate, de parcă toată viața lor n-ar fi făcut decât asta.

Se mai uită încă o dată zâna la echipajul ce le stătea înaintea și-i zise Cenuşăresei:

– Ei, acu' ai cu ce să te duci la bal!

– Da' cum o să merg cu rochia asta urâtă?

Nașa fetei o atinse ușurel cu nuielușa și rochia cea rufoasă și trențuită pe loc fu schimbată în niște veșminte de aur și argint, împodobite cu pietre prețioase.

Zâna îi mai dădu pe deasupra și o pereche de conduri din blană sângepie, și erau ei cei mai drăgălași conduri de pe lume.

